

[Statsministeren.]

og moderniseret. Der er imidlertid en række problemer, som i denne forbindelse må overvejes grundigt. Vi må sikre, at omlægningen ikke får en sådan karakter, at den kommer til at gå ud over de svagest stillede kommuner, der er i vækst. Vi må overveje de problemer, der kan opstå, hvis en større del af beskatningen flyttes til kommunerne, hvis beskatning er langt mindre progressiv end statsskatten — en omlægning må jo ikke få social slagside. Vi afviser altså ikke en ændring af refusionsordningerne — der kan anføres mange motiver for at ændre dem — men de ting, vi her har nævnt, må tages med i betragtning: de svagest stillede kommuner må ikke rammes, og en social slagside for skatteyderne må ikke opstå.

Til slut nogle ganske få politiske bemærkninger. Jeg synes, at hr. Baunsgaards bemærkning til mig om den lårkorte mode, var virkelig morsom. Han sagde om min tale, at den svarer lidt til tidens lårkorte mode, og at ikke alle piger er lige godt tjent med den øjeblikkelige mode. Jeg synes, det var en morsom kommentar, og jeg kan egentlig ikke forklare, hvorfor det fik mig til at tænke på VR-samtalerne; det skyldes i hvert fald ikke, at jeg ikke ønsker alt godt for disse samtaler, for det gør jeg.

Jeg synes også, det må siges ved denne lejlighed — det er nævnt af nogle af ordførerne — at vi stadig venter på besked om venstres skattepolitik. Jeg har dels diskuteret dette anliggende direkte med hr. Poul Hartling i Folkets Hus, en TV-transmitteret diskussion, dels har jeg debatteret det indgående med hr. Foged i Politiken. Jeg skal lade dette ligge ved denne lejlighed — vi skal jo om kort tid have første behandling af lovforslag om selv skattereformen — men jeg må måske erindre om en film, mange af os har set i vor ungdom, der hed „Tågerne kaj“. Jeg ved ikke, om venstres skatteskip har lagt til ved tågerne kaj, men vi glæder os i hvert fald til at se tågerne blive fjernet, så vi kan få at vide, hvad det er for momsprocenter og proportionalstræk, venstre sigter imod.

Om udnævnelsen af en særlig rådgiver for regeringen i nedrustningsanliggender vil jeg gøre et par ganske korte bemærkninger. Man skal jo gøre sig klart, at det, han skal

rådgive regeringen om, er internationale nedrustningsproblemer. Det er ikke spørgsmålet om det danske forsvars størrelse; det har ingen — i hvert fald ingen stor — relevans i denne forbindelse. Det er de internationale nedrustningsproblemer, sådan som de forhandles i FN, i Genève, i New York og andre steder.

Så kan man spørge: ja men har sådanne forhandlinger overhovedet nogen betydning? Er det ikke bare en langtrukken dans på samme sted? Er det ikke evindeligt gentagne variationer over det samme tema? Kommer der overhovedet nogen sinde noget ud af sådanne forhandlinger, og kan det overhovedet have nogen mening at bede en mand bruge en del af sin tid til at følge dem og holde regeringen direkte orienteret om dem, eventuelt til at indføre danske synspunkter i disse forhandlinger, hvor det er muligt for os at gøre det? Dertil vil jeg svare: ja, i allerhøjeste grad. Det er en stor misforståelse, at de internationale nedrustningsforhandlinger ikke fører til resultater. Det største — og måske noget af det betydeligste, vi har set i efterkrigstiden — var, da man som et resultat af FN's nedrustningsforhandlinger fik Moskvaaftalen i juli 1963 om det delvise prøvestop for atomsprængninger, et meget betydningsfuldt resultat, som blev tiltrådt af alle lande undtagen Frankrig og det kommunistiske Kina, og som siden er blevet overholdt af disse lande. Man har siden forhandlet videre med det formål at få det udvidet til at blive et totalt stop for alle kernevåbensprængninger, også de underjordiske, og man må vel sige, at der er sket sådanne tekniske fremskridt, at det ikke ville være umuligt at tænke sig atomprøvestop aftalen udvidet til også at dække underjordiske atomvåben.

Det er klart, at eksistensen af en så alvorlig og farlig konflikt som Vietnamkrigen kaster en skygge ind over også disse forhandlinger. Men alligevel skal man ikke udelukke, at de kan bringes videre, og dette er kun ét eksempel fra disse internationale forhandlinger. Tilsvarende forhandlinger foregår om, på hvilken måde det ydre rum må bruges, og også her føres der forhandlinger, der kan få den allerstørste betydning for menneskeheden.

Man kan så spørge: selv om disse forhand-